

Notatka z zajęć 12 listopada 2012 r.

Irezyona. Klechdy attyckie Tadeusza Zielińskiego (Michał Mizera)

Notatkę sporządziły Weronika Głowacka i Maria Kruhlak.

- Co nazywamy klechdą? (próba znalezienia różnic pomiędzy: bajką, baśnią, gawędą, legendą, opowiadaniem a klechdą).
- Polskie klechdy:
 - Hanna Kostyrko, *Klechdy domowe*;
 - Maria Konopnicka, *Klechdy domowe*;
 - Jan Kasprówicz, *Bajki, klechdy i baśnie*;
 - Bolesław Leśmian, *Klechdy polskie, Klechdy sezamowe*.
- *Irezyona. Klechdy attyckie*:
 - znaczenie tytułu;
 - geneza powstania utworu, daty znaczące? (1917 r. – pierwsze wydanie w języku rosyjskim, 1921 r. – pierwsze wydanie w języku polskim, przekład nieznanego tłumacza, pod nadzorem Autora, 1936 r. – pełne wydanie w języku polskim wraz z dwiema klechdami dotąd niepublikowanymi);
 - antyk jako narzędzie kształtujące świadomość obywatelską.
- *Puhar krzywdy* [ortografia według wydania z 1936 r.] – próba interpretacji jednej ze zbioru klechd Zielińskiego:
 - Dionizos i kultura wina;
 - motyw narodzin teatru, pojawia się Tępsis;
 - „wskrzeszony wskrzesza” – Dionizos jako prefiguracja Chrystusa?
 - motyw próby odzyskania ukochanej po śmierci: w mitologii (mit o Orfeuszu i Eurydyce, por. także motyw matki Dionizosa), w kulturze polskiej (Jan Twardowski „sprowadza” Barbarę Radziwiłłównę).

W trakcie zajęć także:

- zostało zaprezentowane hasło do tworzonego przez studentów i doktorantów katalogu w ramach projektu *Our Mythical Childhood...*: Natalia Rolleczek, *Selene, córka Kleopatry* (prezentacja Weroniki Głowackiej – krótki życiorys, streszczenie oraz omówienie motywów antycznych ukazanych w utworze);
- zastanawialiśmy się nad biografią Tadeusza Zielińskiego, ze szczególną uwagą próbowaliśmy prześledzić, w jaki sposób manifestował swoją polskość oraz w jaki sposób doświadczenia z okresu rosyjskiego i niemieckiego wpłynęły na jego twórczość;
- dyskutowaliśmy na temat roli antyku w kształtowaniu młodych ludzi, czy powinien być podstawą nauczania?
- uznaliśmy za interesujące stwierdzenie Zielińskiego, że chrześcijaństwo w pewnym stopniu narodziło się z antyku grecko-rzymskiego i jest jego kontynuacją (np. „chrześcijańskie” rysy Dionizosa, Apollina, Heraklesa etc.).